

Kar v kožuhu je šel v sobo, pozdravil: „neka vaju!“ ali nista še odzdravila, ko dvigne Karol v vsaki roki veliko kožuho-
vinasto rokavico in vsklikne: „Za božjo
voljo! Ubi terrarum sumus! Taka zima, mraz,
vidva pa pijeta vodo, take strašne posode
vode — brrr — sedaj me še bolj zebe!“

„Kaj vam smem prinesiti, gospod doktor?“

„Julka, vode gotovo ne; drugo pa, kar
imate jesti in piti.“

„Karol, nič se ne jezi! Danes sva midva
po dolgi debati in stvarnem preudarku do-
gnala, da je alkohol grozen strup: ergo...“

„Ergo ga je treba uničiti, rekel je Pre-
šeren, ki je bil modrejši od vaju. Uniči se
pa s tem, da se popije — amen.“

Karol je obesil kožuh na kljuko ter si
ob peči grel premrle roke. Ko Julka pri-
nese vina, natoči do vrha vse tri kozarce in
napije Dolencu:

„Pavel, da bi bil srečen v sladkem za-
konskem jarmu!“

„Oho!“ Pavel odmakne kupico in ne trči.
Julka odide v kuhinjo.

„Kaj pa govoriš?“ vpraša Hugon, ki tudi
neče trčiti.

„Kaj govorim? To govorim, kar govori
celo mesto. Saj imata vendar' ušesa, poslu-
šajta! Vse ženske, stare in mlade, lepe in
grde, vse govore samo — dr. Dolenc in

Adelica, pa Adelica in dr. Dolenc. Zato na-
zdravljam; in ti deteljica na steni, pomni, da
bo kmalu jeden tvoj list prevlečen s črnim
papirjem. In če bodeta tudi dva, jeden bo
vedno zelen.“

„Vsi trije morajo ostati zeleni“, trčila sta
jezno Hugon in Pavel in izpraznila oba do
dna, poklicala Julko, da je odnesla vodo, in
zopet so pili suho vino. Zraven so se pa
jezili na ženske jezike in na to mestno vas,
ko ljudje nimajo drugega dela kakor zijala
prodajati, ljudi zalezavati in opravljati.

„To je vendar vražje, da kaj takega skle-
pajo“, huduje se še vedno kandidat Dolenc,
ki se ni mogel ločiti od te snovi; Lah bi
Dolencu kar v obraz povedal: „Dove duole
il dente, batte la lingua.“

„Ljubi moj“, potolaži ga ironično Karol,
ki je bil nenavadno zgovoren, „sklepa se
različno. Jaz sem danes na primer sklepal
od snega na odtisek žebnja, od žebnja na
škorenj, od škornja na nogo, od noge na
človeka, od človeka na osebo, ki se ji pravi
lopov Anton Kožar. Ljudje so pa sklepali
od nebes na Miklavža, od Miklavža na an-
gelčka, od angelčka na Adelico, od Adelice
na Pavla, od obeh pa na zakon!“

„Norci so, pijmo!“

Bridko je, kadar človek sam sebi laže!

(Dalje.)

Od doma.

Papir ni bil umetnozobčast,
z dišavami ni bil oblit;
in tudi ni bil zlatorobčast,
z rudečim trakom ne povit.

A pač! Okó na vrhu lista
na zlate črke šine mi:
pozdrav želijo slova tista
iz rójstvene doline mi.

Ne, ne! opisati mogoče
z besedami ljubezni ni,
ki materino srce vroče
do sina svojega gojí.

„Od doma!“ vsklik se mi izvije,
hitreje bje mi srcé,
in pred očmi mi raj zasije,
ko v listove strmim vrsté.

Pisala roka ljubezniva,
oj roka materina je;
narekala ljubezen živa
ta skromni list za sina je.

Zato pa, mati, lepa hvala
za te trenutke sreče ti!
Nebesa naj bi poplašala
skrbno srcé ljubeče ti!

Te črke mrtve, vrste krive
ljubezen gorko dihajo,
in slike lepe, ljubeznive
iz lista se nasmihajo.

Dà, slike ljubeznive duša
iz prošlosti privabi mi;
v teh slikah raj srce okuša
in trpkih dnij pozabi mi.

A. Zdenčan.